

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטנשט הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו" אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת כ"ק אדמו"ר ישראל ניסן בהרה"ק דוד משה זצוק"ל מקרעטשניף לאה כהן בת שרה ע"ה

משנה ג'

מְחִסֵּר זְמַן כמו שלמדנו במשנה הקודמת, שהמקריבו מחוץ לעזרה פטור - **בֵּין בְּגוּפוֹ** של הקרבן, שלא מלאו לו שבעה ימים מיום שנולד, **בֵּין בְּבַעְלָיו** שעדיין לא הגיע זמן בעלי הקרבן להקריבו, כמו שהמשנה תבאר מיד. **אֵיזָה הוּא מְחִסֵּר זְמַן בְּבַעְלָיו** עכשיו המשנה מתחילה לפרט מי הם בעלי הקרבן שנקראים מחוסרי זמן. ה**זָב** שצריך לספור שבעה ימים שבהם לא רואה דם, וביום השמיני צריך להביא קרבנות חטאת ועולה, **וְהַזָּבָה** שדינה כמו הזב לעניין הקרבן, **וְיוֹלְדָת** שצריכה להביא קרבן ביום הארבעים שלאחר לידת בן, או ביום השמונים לאחר שילדה בת, **וּמִצָּרַע** שמביא קרבן ביום השמיני לטהרתו, וכל האנשים שהזכירה המשנה - **שֶׁהִקְרִיבוּ** לפני הזמן שהיו ראויים לכפרה את **חַטָּאתָם** קרבנות חטאת, או **וְאֲשָׁמָם** קרבנות אשם **בַּחוּץ** מחוץ לעזרה - **פְּטוּרִין** לפי שבעלי הקרבנות הנ"ל לא היו ראויים עדיין לכפרה, ולכן הקרבנות שהביאו אינם ראויים להיקרב על המזבח, ולפיכך אם הקריבו אותם בחוץ פטורים. אבל אם הקריבו כשהם מחוסרי זמן **עולותיהן** קרבנות עולה, או **וְשִׁלְמִיהֶן** קרבנות שלמים **בַּחוּץ** מחוץ לעזרה - **חֲגִבִין** שהיות וקרבנות עולה ושלמים ניתן להקריב גם כקרבנות נדבה, יוצא שגם כשבעלי הקרבן הינם מחוסרי זמן ואינם ראויים לכפרה, ראויים קרבנות אלו למזבח בכל זמן, ולכן אם מקריבים אותם מחוץ לעזרה חייבים, לעומת קרבנות החטאת והאשם שבאים רק ככפרה, ולכן אם הקריבו אותם קודם זמנם, אינם ראויים למזבח, ואם הקריבו אותם מחוץ לעזרה פטורים.

הַמַּעֲלָה המקריב **מִבֶּשֶׂר** קרבן **חַטָּאת**, **מִבֶּשֶׂר** קרבן **אֲשָׁם**, **מִבֶּשֶׂר** קדשי קדשים היינו מבשר כבשי עצרת שהיו מקריבים בחג השבועות, שיש להם דין שלמי ציבור ונקראים קדשי קדשים. והמשותף לכל הנ"ל שבשרם נאכל ע"י הכהנים, או המקריב **מִבֶּשֶׂר** קדשים קלים שנאכל ע"י כל אדם, או המקריב את **וּמוֹתֵר** שירי מנחת **הָעֶמֶר** שנאכלת ע"י הכהנים לאחר שהרימו ממנה את הקומץ, או המקריב את **וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם** הלחם שהיו מביאים בחג השבועות וגם הוא נאכל ע"י הכהנים, או **וְלֶחֶם הַפָּנִים** שתים עשרה החלות שהיו עורכים על השולחן שבהיכל משבת לשבת, ונאכל ע"י הכהנים, או **וְשִׁירֵי מִנְחוֹת** מה שנשאר מהמנחה לאחר שהרימו ממנה את הקומץ, ונאכלת ע"י הכהנים, והמקריב את כל הנ"ל מחוץ לעזרה פטור, לפי שנכתב "אשר יעלה עולה או זבח" שמכאן למדים שרק מה שראוי להיקרב על המזבח, כמו קרבן העולה חייבים על הקרבנות מחוץ למזבח, יצאו אלו שהמשנה הזכירה שנאכלים ע"י הכהנים או שאר בני אדם ואינם ראויים למזבח, לכן המקריב אותם בחוץ פטור. וכן העושה אחת מהעבודות הבאות **הַיּוֹצֵק** את השמן על קרבן המנחה, או **הַבּוֹלֵל** המערבב את סולת המנחה בשמן, או **הַפּוֹתֵת** המפורר את המנחה לפתיתים, או **הַמּוֹלֵחַ** את בשר הקרבן, או את המנחה במלח, או **הַמְּנִיף** את המנחה, או **הַמְּגִישׁ** את המנחה למזבח שבחוץ, או **הַמְּסַדֵּר אֶת הַשְּׁלֶחַן** שערך את לחם הפנים על שולחן מחוץ לעזרה, או **וְהַמְּטִיב אֶת הַנֵּרוֹת** שסידר את הנרות במנורה שנמצאת מחוץ לעזרה, או **וְהַקּוֹמֵץ** את הקומץ מתוך המנחה, או **וְהַמְקַבֵּל דָּמִים** בכלי שרת **בַּחוּץ** אם עשה מהעבודות האלו מחוץ לעזרה - **פְּטוּר** לפי שמהפסוק "אשר יעלה עולה או זבח"

רבינו עובדיה מברטנורא
 הזב והזבה - שהקריבו בחוץ, בתוך ימי ספרן. והיוולדת - שהקריבה בתוך מלאת. פטורין - שאין מתקבלין לא לחובה ולא לנדבה. ואשמן - בגמרא פריך, זב וזבה ויוולדת בני אשם נינהו. ומשני תני מצורע בהדיהו, שהמצורע מביא אשם. עולותיהן ושלמיהן - בגמרא פריך, הני בני שלמים נינהו. ומשני, תני נזיר בהדיהו, שנזיר מביא שלמים. בחוץ חייבין - שהן מתקבלות בפנים נדבה לשמן לאחר שהקריבו חטאתם והמצורע את אשמו. מבשר חטאת מבשר אשם כו' - דכל הני נאכלים לכהנים ואינן קריבים לגבי מזבח, ורחמנא אמר (ויקרא י"ז) "אשר יעלה עולה או זבח", מה עולה שהיא קרבה על גבי מזבח, אף כל שהוא קרב על גבי מזבח. מבשר קדשי קדשים - כבשי עצרת שהם שלמי צבור ויש להם תורת קדשי קדשים. היוצק - השמן על המנחה. הבולל הפותת - הבולל המנחה בשמן. ופותרת פתים. המניף - המגיש. שמניף את המנחה שטעונה תנופה. ומגישה בחוץ. המנחה שהיא טעונה הגשה בפנים בקרן דרומית מערבית כדכתיב (שם ב') "הגישא אל המזבח". המסדר - לחם הפנים על השלחן. פטור - דאמר קרא אשר יעלה עולה או זבח, מה העלאה שהוא גמר עבודה,

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

אף כל שהוא גמר עבודה, יצאו אלו שאין אחד מן גמר עבודה. אין חיובין עליו משום זרות - אם עשה זר אחת מכל העבודות הללו, כגון שבלל או פתת וכו'. וכן טמא, או מחוסר בגדים, או מי שאינו רחוק ידים ורגלים, אינו חייב מיתה אף על פי שנפסל אותו דבר שעבד בו.

למדים, שרק על דבר שהוא גמר העבודה בקרבן, כמו עבודת העלאה למזבח שהיא גמר העבודה, חייבים על עשייתו מחוץ לעזרה, יצאו כל אלו העבודות שהוזכרו, שאינם גמר העבודה בקרבן, ולכן אין חייבים על עשייתם בחוץ. **אין חיבין עליו** וכן מי שעושה את העבודות הנ"ל לא מתחייב **לא משום זרות** היינו אם אדם שאינו כהן עושה את העבודות האלו בתוך העזרה, אינו חייב מיתה בידי שמים, **ולא משום טמאה** וכן אם כהן טמא עשה מעבודות אלו, אינו מתחייב מיתה בידי שמים, **ולא משום מחסר בגדים** וכן אם עשה עבודות אלו כהן שאינו לבוש בכל בגדי הכהונה שלו, אינו מתחייב מיתה בידי שמים, **ולא משום רחוק ידים ורגלים** וכן אם עשה עבודות אלו כהן לא רחץ ידים ורגלים בכיור לפני תחילת עבודתו, אינו חייב מיתה בידי שמים. וכמו שהסברנו כל אלו שהוזכרו בסיפא אע"פ שעבודתם פסולה אינם חייבים מיתה בידי שמים, דין זה נלמד ממה שכתוב "ואתה ובניך אתך תשמרו את כהנתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את כהנתכם והזר הקרב יומת" (במדבר יח, ז) שמכאן נלמד שמי שאינו כהן (זר) שעושה בעזרה את עבודות בית המקדש חייב מיתה בידי שמים רק אם מבצע עבודה שהיא גומרת את מעשה הקרבת הקרבן, והיות וכל העבודות שהוזכרו כגון היוצק, הבולל וכו' אינם גומרים את מעשה ההקרבה, אלא אחריהם יש עבודות נוספות לעשות בקרבן, לכן לא מתחייב העושה אותם מיתה בידי שמים. ומדינו של הזר, אנו למדים גם על כהן טמא, מחוסר בגדים ושאינו רחוק ידים ורגלים, שאם עשו עבודות שאינם גמר ההקרבה, אינם חייבים מיתה בידי שמים, ובכל מקרה עבודתם פסולה.

משנה ד'

עד שלא הוקם המשכן עד שלא הקימו את המשכן במדבר, **היו הבמות מתרות** היה כל אחד יכול לבנות במה בכל מקום שירצה ולהקריב עליו קרבן, **ועבודה בבכורות** ואת העבודה בקרבנות היו עושים הבכורים. **משֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן** ולאחר שהקים משה את המשכן במדבר, **נאסרו הבמות** היה אסור להקריב קרבנות על הבמות, אלא רק על המזבח שבמשכן, **ועבודה בפנהנים** ואת העבודה בקרבנות היו עושים הכהנים. קרבנות שהינם **קדשי קדשים** כגון: חטאת, אשם **נאכלים לפנים מן הקלעים** ניתן היה לאכול בתוך קלעי המשכן, וקרבנות שהינם **קדשים קלים** כגון: שלמים, ניתן היה לאכול **בכל מחנה ישראל** היינו שכל אחד יכול היה לאכלם במקום שבו הוא חנה, בתוך מחנה ישראל.

רבינו עובדיה מברטנורא והעבודה בבכורות - דכתיב (שמות כ"ד) "וישלח את נערי בני ישראל", אלו הבכורות שהעבודה בהם. משהוקם המשכן נאסרו הבמות - דכתיב (ויקרא י"ז) "ואל פתח אוהל מועד לא הביאו", מכלל דבאוהל מועד תלי איסורא. ודווקא לישראל נאסרו הבמות, אבל נכריים מותרים להקריב לשמים בכל מקום, ואפילו בזמן הזה. ואסור לישראל להיות שלוחם להקריב ולא לסייעם. אבל להורות להם סדר הקרבה שרי.